

Arrest

nr. 181 698 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDEN DAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers echtgenote, die de Nederlandse nationaliteit heeft, dient op 11 maart 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende. Op 24 september 2014 wordt zij in het bezit gesteld van de elektronische E-kaart, geldig tot 11 september 2019.

1.2. Verzoeker dient op 5 oktober 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 21 april 2016 wordt hij in het bezit gesteld van de elektronische F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 juli 2016, in hoofde van verzoeker en zijn echtgenote, beslissingen tot beëindiging van het

recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De in hoofde van verzoeker genomen beslissingen, die hem op 25 augustus 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: [Y., A.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

De betrokkene verkreeg het recht op verblijf in functie van de echtgenote, [K. Y.] [RR ...]. De echtgenote van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en zij daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan haar verblijf.

Overeenkomstig art. 42 quater §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenoot, [Y. A.] aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft.

Er werden verder ook geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig 42 quater §1 – wet 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van herkomst. Het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer / werkzoekende bekomen op 11.09.2014 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, wezenlijk gericht tegen de bestreden beëindigingsbeslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, § 4, 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Uit de bewoordingen van artikel 42bis §1 (“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht [...]”) [...] blijkt dat de DVZ een discretionaire bevoegdheid wordt toegekend. De bestreden beslissing heeft een zeer groot belang voor verzoeker. Hij is immers volledig ingeburgerd in België, is hier getrouwd op 2 oktober 2015, is hier op 22 augustus 2015 vader geworden van een zoon. Gelet op het belang van de bestreden beslissing voor verzoeker en gelet op de discretionaire bevoegdheid, dient de hierboven beschreven motiveringsplicht strenger te worden opgevat (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, “Draagwijdte van de formele motiveringsplicht”, in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET. (eds.), Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, (129) 151, nr. 39).

[...] Om een passende en afdoende gemotiveerde beslissing te nemen in overeenstemming met artikelen 2 en 3 van de wet van 23 juli 1991, moet de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden moet vermelden opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een weigeringsbeslissing te nemen. De motivering van de beslissing moet bovendien afdoend zijn. Het afdoende karakter van de motivering wordt geval per geval beoordeeld, rekening houdend met de voorliggende feiten, zoals hier het belang van de beslissing voor de verzoeker (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "Draagwijdte van de formele motiveringsplicht", in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET. (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, (129) 146, nr. 34).

[...] 42bis, §1 juncto artikel 40, §4 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de materiële motiveringsplicht dient verweerder:

- de persoonlijke situatie van de verzoeker te onderzoeken met respect voor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
- een afdoende motivatie aan de beslissing te geven;
- naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen in zijn bezit op het moment van de bestreden beslissing;
- kennelijke beoordelingsfouten te vermijden; en
- een beslissing vellen die aan de verzoeker toelaat om te begrijpen waarom haar verblijfsrecht wordt ingetrokken.

[...] De bestreden beslissing is niet afdoende en niet zorgvuldig gemotiveerd. In het bijzonder verwijst de beslissing louter naar het feit dat een einde werd gesteld aan het recht op verblijf van de echtgenote van verzoeker, zonder dat daarbij in concreto wordt ingegaan op de situatie van verzoeker. Het gebruik van de stijlformule ("Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een onmogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.") verandert hier niets aan.

[...] In dit verband valt tevens op te merken dat eveneens een verzoekschrift voor een beroep tot nietigverklaring werd ingediend bij Uw Raad tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van de echtgenote van verzoeker, alsook het bevel om het grondgebied te verlaten (Stuk 4)

[...] De motivering van de beslissing van de DVZ is op dit vlak dus onzorgvuldig en niet afdoende en werd daarom genomen in schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikelen 40, §4, 42bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beëindigingsbeslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verweerder duidt zo dat verzoeker werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn Nederlandse echtgenote, doch werd vastgesteld dat de echtgenote niet langer kan genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig artikel 40 van de Vreemdelingenwet en zij daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk waardoor een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. In navolging wordt een einde gesteld aan verzoekers verblijfsrecht van meer dan drie maanden, overeenkomstig artikel 42quater, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt vervolgens ook gemotiveerd dat naar aanleiding van een brief waarbij verzoeker werd uitgenodigd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient te worden gehouden bij een beoordeling van het dossier – met name de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate waarin er nog bindingen zijn met het land van oorsprong – geen relevante documenten werden voorgelegd,

waardoor niet blijkt dat op een van deze punten een belemmering blijkt voor een beëindiging van het verblijfsrecht. Hierbij wordt ook nog aangeduid dat de duur van het verblijf niet van die aard is om de banden met het land van oorsprong te verliezen en de periode van verblijf in België niet opweegt tegen de periode van verblijf in het land van oorsprong, waardoor het verblijf en de integratie in en banden met België niet kunnen worden vergeleken met de relaties in het land van oorsprong.

Door te motiveren waarom verzoeker zich bevindt in de situatie waarin toepassing kan worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – met name nu er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij heeft begeleid of vervoegd – en daarnaast ook te motiveren dat niet blijkt dat een van de elementen in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet zich verzet tegen de beëindiging van het verblijfsrecht, kan worden aangenomen dat verweerder op draagkrachtige en pertinente wijze heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat in de situatie van verzoeker toepassing kan worden gemaakt van de hem in artikel 42bis van de Vreemdelingenwet toegekende (discretionaire) bevoegdheid om het verblijfsrecht te beëindigen.

Verzoeker betoogt nog dat niet concreet wordt ingegaan op zijn situatie en dat er, wat artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet betreft, een loutere stijlformule voorligt. Dit betoog kan niet worden bijgetreden. Er wordt immers gemotiveerd waarom verzoeker zich in de situatie bevindt waarin toepassing kan worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en vervolgens wordt ook duidelijk gemotiveerd in het licht van de vraag of een van de elementen van het laatste lid van deze bepaling zich kan verzetten tegen een beëindiging van verblijfsrecht op deze grond. Hierbij wordt geduïd dat verzoeker zelf, hiertoe nochtans uitdrukkelijk uitgenodigd, niet aangaf dat een van deze elementen zich kan verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht en ook dat de duur van het verblijf in België niet van die aard is dat de banden met het land van oorsprong zouden zijn verloren. In het licht van het gegeven dat verzoeker zelf niet aangaf dat een van de elementen vervat in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet zich verzet tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, blijkt niet dat de voorziene motivering op dit punt niet kon volstaan in het kader van de formele motiveringsplicht. Ten overvloede dient ook nog te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beëindigingsbeslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoeker wijst op zijn volledige inburgering in België, het gegeven dat hij in dit land is gehuwd en het feit dat zijn kind hier is geboren. Hij lijkt aan te geven dat zijn persoonlijke situatie niet of niet voldoende is onderzocht en niet alle relevante elementen in rekening zijn gebracht.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij kennis heeft kunnen nemen van de uitnodigingsbrief van verweerder waarbij hij werd uitgenodigd toe te lichten of hij een economische activiteit of bestaansmiddelen heeft en of een van de elementen vervat in artikel 42quater, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet zich verzet tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht. Op geen enkele wijze wees hij in antwoord hierop op zijn inburgering in België, zijn huwelijk en de geboorte van zijn kind in België. Er werden enkel stukken voorgelegd dat zijn echtgenote thans steun geniet van het OCMW. De Raad wenst te benadrukken dat indien het bestuur een vreemdeling uitnodigt hem in kennis te stellen van elementen inzake de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht, van deze vreemdeling kan worden verwacht dat hij het bestuur in kennis stelt van concrete redenen in dit verband die zich volgens hem hiertegen verzetten. Indien deze dit nalaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor waar verweerder oordeelt dat geen concrete redenen blijken die zich kunnen verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoeker kan niet dienstig thans elementen aanbrengen en stellen dat deze ten onrechte niet in rekening zijn gebracht of hieromtrent ten onrechte geen motieven zijn te vinden in de beslissing, indien hij naliet deze te gepasten tijde ter kennis te brengen van het bestuur.

Daarenboven, en ten overvloede, dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker zijn beweerde integratie op geen enkele wijze concreet maakt of hiertoe stukken voorlegt. Het betreft aldus een loutere bewering. Verzoeker brengt ook geenszins een element aan dat van aard is de beoordeling in de bestreden beëindigingsbeslissing te weerleggen dat de duur van het verblijf in België niet van aard is dat de banden met het herkomstland zouden zijn verloren en dat de periode van verblijf in België niet opweegt tegen de periode van verblijf in het herkomstland waardoor het verblijf, de integratie en de opgebouwde banden in België niet kunnen worden vergeleken met de relaties in het herkomstland. Door op dezelfde dag beslissingen te nemen zowel in hoofde van verzoeker zelf als zijn echtgenote en kind heeft verweerder de aanwezigheid in België van deze gezinsleden verder in rekening gebracht en zich ervan verzekerd dat zij niet van elkaar zullen worden gescheiden. Zo werd, in de beëindigingsbeslissing genomen in hoofde van de echtgenote en het kind, ook concreet geduid dat het belang van het kind vereist dat het de ouders vergezelt om zo de gezinssituatie en familiebanden niet te doorbreken. Er werd ook aangegeven dat niet blijkt dat het gezinsleven niet in Nederland of in een andere lidstaat waar zij voldoen aan de verblijfsvoorwaarden kan worden verdergezet. Andermaal brengt verzoeker geen concrete elementen aan die van aard zijn de gedane beoordeling te weerleggen. Hij bracht en brengt geen hinderpalen naar voor die een verderzetting van het gezinsleven elders bijzonder moeilijk maken. Er blijkt ook niet dat hij in het kader van huidige procedure dienstig kan verwijzen naar het gegeven dat zijn kind in België is geboren, nu de beslissingen met betrekking tot het kind niet het voorwerp uitmaken van huidig beroep.

Verzoeker brengt thans nog een attest van inschrijving als werkzoekende gedateerd op 17 juni 2016 aan. Er moet evenwel worden geduid dat de Raad in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. In casu blijkt niet dat verzoeker dit stuk aanbracht bij het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen en dit niettegenstaande het gegeven dat hij hiertoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd. Dit stuk kan niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangebracht. Het komt niet aan de Raad toe dit document in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beëindigingsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Verzoeker beroept zich in casu nog op een miskening van de artikelen 40, § 4 en 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen hebben betrekking op burgers van de Unie, terwijl verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft en geen burger van de Unie is. Er blijkt aldus niet dat hij zich dienstig kan steunen op deze wetsbepalingen.

2.1.3.4. Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 6, 7, eerste lid, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

"[...] Overeenkomstig artikel 7, eerste alinea, 2° vreemdelingenwet kan een bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten aan een persoon die "langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd." Artikel 54 van het KB bepaalt dat in vermeld geval "zo nodig" een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven. Het is specifiek dit geval dat van toepassing is, met name de aflevering van een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten.

[...] Het gaat om deze redenen over een discretionaire bevoegdheid van de DVZ. De uitoefening van deze bevoegdheid, i.e. het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet daarom afzonderlijk gemotiveerd worden en moet gesteund worden op geldige wettelijke gronden. Er kan niet gewoon automatisch overgegaan worden tot aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten samen met de beslissing tot het stellen van een einde aan het verblijfsrecht van verzoeker.

[...] Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 juli 2016 is een afzonderlijke beslissing, evenwel vervat in hetzelfde document als de beslissing die een einde stelt aan zijn verblijfsrecht. De motivering van het bevel (op het einde van het document) verwijst naar artikel 7, eerste alinea, 2° van de vreemdelingenwet als wettelijke basis. De beknopte motivering gegeven voor aflevering van het bevel is de volgende: "aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer/werkzoekende bekomen op 11.09.2014 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond'.

[...] Deze motivering is niet in overeenstemming met artikel 7 van de vreemdelingenwet. Zo werd bijvoorbeeld beslist door Uw Raad in een arrest van 4 november 2015 (RvV 4 november 2015, nr. 156.037, punt 2.1.3, zoals rechtgezet bij RvV 13 januari 2016, nr. 159.789), waarin U moest oordelen over exact hetzelfde soort beslissing en bevel met (op de datum na) letterlijk dezelfde motivering en wettelijke grondslag. Hoewel Uw Raad niet strikt gebonden is door haar eerdere rechtspraak, vereist het rechtszekerheidsbeginsel wel dat er redenen worden gegeven om af te wijken van eerdere beslissingen. Zulke redenen zijn in casu niet voorhanden en het is opvallend hoe gelijkaardig beide zaken zijn. Omwille van de volgende redenen menen wij daarom dat in deze zaak tot dezelfde beslissing moet gekomen worden.

[...] Artikel 7 vreemdelingenwet bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeleverd worden aan een persoon "wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd." Dit is helemaal niet hetzelfde als "verblijven buiten de gestelde termijn" zoals aangegeven in het bestreden bevel. Er dient inderdaad ook nagegaan te worden of er voldaan is aan artikel 6 van de vreemdelingenwet. Dit gegeven ontbreekt volledig in de formulering van de juridische basis door de DVZ. Artikel 6 is belangrijk omdat het de afwijkingen inhoudt die kunnen voortvloeien uit een internationaal verdrag, de wet of een koninklijk besluit, zoals het KB.

[...] Minstens dient met betrekking tot de interpretatie van artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet waarbij de gebonden bevoegdheid ("moet" het bevel geven) gestipuleerd wordt, en dit met verwijzing naar artikel 6 vreemdelingenwet, aanvaard te worden dat bij toepassing van artikel 54 van het KB, precies omwille van artikel 6 dat afwijkingen bij KB incorporeert in artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet, dat door dit KB de gebonden bevoegdheid in casu van intrekking van verblijf op basis van artikel 42bis vreemdelingenwet vervalt, en de discretionaire bevoegdheid dient aanvaard te worden. Dit impliceert opnieuw dat er een specifieke motivering vereist is in het bevel.

[...] In casu heeft de echtgenoot van verzoeker een legaal verblijf bij toepassing van artikel 40, §3 van de vreemdelingenwet voor een periode van maximaal 3 maanden "zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid." Verzoeker kan in eerste instantie enkel gevraagd worden tot "voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort", wat de echtgenoot verzoeker kan, gezien zij een geldig Nederlands paspoort heeft. Men kon daarom op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en het bestreden bevel, met name 27 juli 2016, niet stellen dat het legaal verblijf van verstreken was.

[...] Voor het overige volstaat het te citeren uit het reeds eerder aangehaald arrest van Uw Raad van 4 november 2015 (met aanpassing van de datum aan de onderhavige zaak):

"Tot en met [21 juli 2016], datum van de bestreden beslissing(e), was verzoeker aldus verblijfsgerechtigd. Daarnaast beschikt verzoeker als burger van de Unie op grond van artikel 40, §3, van de vreemdelingenwet over het recht om gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en op het motief dat verzoeker "buiten de gestelde termijn" op het grondgebied verblijft. Artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalt dat deze termijn drie maanden bedraagt. Artikel 6, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt bovendien dat voor de berekening van deze termijn, de duur van het verblijf waarvoor de vreemdelingenwet een geldige verblijfstitel heeft voor de periode van meer dan drie maanden niet wordt meegerekend. Aldus kon op [21 juli 2016] worden vastgesteld dat [z]ij "buiten de gestelde termijn" in het Rijk verbleef. Het middel is in die mate gegrond." (RvV 4 november 2015, nr. 156.037, punt 2.1.3, zoals rechtgezet bij RvV 13 januari 2016, nr. 159.789).

[...] Aldus heeft verzoeker het recht zijn echtgenote te begeleiden en dus recht op een legaal verblijf bij toepassing van artikel 40bis, §3 van de vreemdelingenwet, aangezien hij beschikt over een geldig Marokkaans paspoort overeenkomstig artikel 2 van de vreemdelingenwet (Stuk 5)."

2.2.2.1. Wat de draagwijdte van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wordt verwezen naar de bespreking dienaangaande inzake de bestreden beëindigingsbeslissing.

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken. "

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, bepaling die de juridische grondslag vormt van het bestreden bevel, stelt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;.

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

Uit artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, en de woorden “zo nodig”, volgt inderdaad dat verweerder niet vermag op automatische wijze een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, en evenmin dat hij hiertoe is verplicht. Het is zo bijvoorbeeld niet uitgesloten dat de betrokkene op een andere grond is gerechtigd op het Belgische grondgebied te verblijven. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat een afzonderlijke motivering zich opdringt wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder wel degelijk een afzonderlijke motivering heeft voorzien waarom verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verweerder motiveert zo dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat verzoeker in het Rijk verblijft buiten de hierin gestelde termijn gelet op de beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden en nu hij niet is toegelaten of gemachtigd om in België te verblijven op een andere rechtsgrond. Waar verweerder spreekt over een beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende betreft het overduidelijk een vergissing, in de zin dat wordt bedoeld dat een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Het betreft overduidelijk een materiële vergissing die de strekking van het bestreden bevel of verzoekers belangen op zich niet heeft aangetast en aldus geen aanleiding kan geven tot een nietigverklaring van dit bevel. Verweerder heeft aldus geenszins automatisch uit de vaststelling dat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger dient te worden beëindigd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen geduid op basis waarvan hij heeft besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Door, naast te wijzen op de beëindiging van het verblijfsrecht dat verzoeker genoot op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, te stellen dat niet blijkt dat hij is toegelaten of gemachtigd in België te verblijven op basis van een andere rechtsgrond, wordt op voldoende duidelijke wijze gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoeker op basis van een internationaal verdrag, wet of koninklijk besluit alsnog gerechtigd is op een verder verblijf in België, derwijze dat hij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Verzoeker kan niet dienstig het tegendeel voorhouden of voorhouden dat op basis van de motivering niet blijkt dat artikel 6 van de Vreemdelingenwet in aanmerking werd genomen. Het gegeven dat artikel 6 van de Vreemdelingenwet als dusdanig niet wordt vermeld in het bestreden bevel doet aan het voorgaande ook nog geen afbreuk.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet in beginsel in een gebonden bevoegdheid (“moet”) tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hiervan kan enkel worden afgezien indien verzoeker zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag, hetgeen niet blijkt. Niettemin stelt verzoeker als volgt: *“Minstens dient met betrekking tot de interpretatie van artikel 7, eerste lid, 2° vreemdelingenwet waarbij de gebonden bevoegdheid (‘moet’ het bevel geven) gestipuleerd wordt, en dit met verwijzing naar artikel 6 vreemdelingenwet, aanvaard te worden dat bij toepassing van artikel 54 van het Vreemdelingen KB, precies omwille van artikel 6 dat afwijkingen bij KB incorporeert in artikel 7, eerste lid, 2°, dat door dit KB de gebonden bevoegdheid in casu van intrekking van verblijf op basis van artikel 42bis vreemdelingenwet vervalt, en de discretionaire bevoegdheid dient aanvaard te worden.”* Hij lijkt aldus aan te geven dat deze gebonden bevoegdheid vervalt in de thans voorliggende situatie, gelet op artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Hij stelt in dit verband dat *“artikel 6 [van de Vreemdelingenwet] [...] afwijkingen bij KB incorporeert in artikel 7, eerste lid, 2° [van de Vreemdelingenwet]”*. De door de wetgever in artikel 6 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om bij koninklijk besluit af te wijken van een bepaalde regel slaat evenwel enkel op de duur van het verblijf voor een legaal binnenkomende vreemdeling, niet op de gevallen waarin kan of moet worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke afwijkingsmogelijkheden dienen restrictief te worden geïnterpreteerd. De bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zijn verder duidelijk en hiervan kan niet worden afgeweken bij koninklijk besluit, en dit nog daargelaten het gegeven dat geenszins blijkt dat artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit zulks beoogt. Dit betoog kan in geen geval overtuigen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat niet werd voorzien in een afdoende motivering. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het door hem bestreden bevel is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet als algemene voorwaarde vooropstelt dat slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Teneinde vervolgens specifiek toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient vast te staan dat de betrokken vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de *“overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn”*, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Voormelde termijn refereert aan de termijn van negentig dagen die een vreemdeling die toegang verkreeg tot het grondgebied in beginsel in het Rijk vermag te verblijven, waarbij wordt gepreciseerd dat deze geldt *“[b]ehoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen”* en *“tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt”*. In casu werd verzoeker toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, doch voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd een einde gesteld aan dit verblijfsrecht.

Daar verweerder voorafgaand aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overging tot de beëindiging van het verblijfsrecht dat verzoeker genoot op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, houdt verzoeker onterecht voor dat hij nog over een verblijfsrecht op grond van deze laatste bepaling beschikte toen verweerder besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker maakt tevens niet aannemelijk dat hij, nadat door verweerder een einde was gesteld aan het verblijfsrecht dat hij op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet genoot, nog beschikte over enige verblijfsmachtiging of op enige andere grond tot een verblijf was toegelaten. In dit verband stelt de Raad vast dat niet blijkt dat verzoeker dienstig kan voorhouden dat hij kon terugvallen op een recht op verblijf van maximum drie maanden overeenkomstig artikel 40, § 3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vindt zo enkel toepassing op burgers van de Unie, hetgeen verzoeker niet is. Bij arrest nr. 181 697 van 2 februari 2017 werd verder ook reeds vastgesteld dat, gelet op de vaststelling van verweerder dat het gezin van verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, niet blijkt dat verzoekers echtgenote zich nog kon steunen op een recht op verblijf van maximum drie maanden overeenkomstig artikel 40, § 3 van de Vreemdelingenwet, waardoor evenmin blijkt dat verzoeker zich nog dienstig kon/kan steunen op artikel 40bis, § 3 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker refereert aan het bepaalde in artikel 6, derde alinea van de Vreemdelingenwet – dat een omzetting is van de Schengengrenscodes (zie artikel 6 van de verordening 2016/399/EU) – en aldus lijkt aan te geven dat hij na de beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden kon terugvallen op een recht op verblijf gedurende negentig op honderdtachtig dagen, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog in het bezit was van een geldig visum, dan wel een geldige verblijfsvergunning die hem kon toelaten tot dit verblijf. Gelet op de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2009 reeds een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvroeg, waarbij hij verklaarde sinds 2000 in België te verblijven. In deze situatie blijkt geenszins dat verzoeker op datum van het nemen van de bestreden beslissingen nog kon terugvallen op het bedoelde verblijf van negentig op honderdtachtig dagen. Er blijkt daarenboven ook niet dat verzoeker het vereiste belang heeft bij zijn betoog dat hem pas ten vroegste negentig dagen na de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, nu intussen deze negentig dagen in ieder geval zijn verstreken.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder in zijn situatie – na te zijn overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht dat hij genoot in België en vast te stellen dat niet blijkt dat hij op een andere rechtsgrond verder in België vermag te verblijven, vaststelling die hij niet weerlegt – geen toepassing vermocht te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet aan dat verweerder de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden door, op grond van artikel 7,

eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.2.3. De arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben geen precedentswaarde. Het feit dat in gelijkaardige zaken eventueel een andere uitspraak zou zijn gedaan, kan op zichzelf geen onwettigheid van het thans voorliggend arrest of de motivering ervan vormen. In huidig arrest hoeft dan ook niet te worden gemotiveerd waarom de andere rechtspraak niet op de huidige zaak wordt toegepast, de motivering waarom tot de huidige oplossing wordt gekomen, volstaat (RvS 2 mei 2013, nr. 223.353). De Raad benadrukt bovendien dat enerzijds het aangehaalde arrest betrekking heeft op een burger van de Unie, hetgeen verzoeker niet is en anderzijds niet blijkt dat in de door verzoeker aangehaalde zaak eveneens sprake was van een burger van de Unie van wie werd vastgesteld dat deze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, zoals het geval was wat verzoekers echtgenote betreft, zodat wezenlijk ook geenszins blijkt dat het gelijkaardige zaken betreft.

2.2.2.4. De uiteenzetting van het middel laat ten slotte evenmin toe een schending van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit vast te stellen. Voor zover als nodig, wordt verwezen naar voorgaande bespreking van het middel.

2.2.2.5. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS